

Sagor från betongen

Anton
Skogglund

Sagor från betongen

Inledning

De två vännerna Rashid och Hashem hade precis slutat skolan för dagen och var nu på väg hem.

Tidigare hade de möts upp på skolgården för att ta följe hem.

De stannade vid en godiskiosk och köpte varsin tablettask som var nämligen Hashems favorit snack.

“Ey bror, varför äter du jämnt tablettaskar? Dem e tvär äckliga, walla.”
frågade Rashid.

Hashem vände sig åt sin kompis.

“Jag ska träffa min guzz senare idag efter fritidsgården, kan inte lukta skit i munnen,” svarade Hashem och fortsatte att frossa i sig karamellerna.

De två killarna gick och gick, de bestämde sig för att ta en genväg till fritidsgården, genvägen var en väg igenom en stor och lite kuslig skog.

Rashid blev lite illa till mods när de vandrade genom den ödsliga skogen.

Skogen såg precis ut som en typisk trollskog i John Bauers böcker. Stenarna var täckta av mossa och liknade grodor, träden såg ut som monster som sträckte sina klor ner mot vägen och hela skogen var ovanligt knäpptyst. Men de två vännerna vandrade tappert på och ju längre in de kom desto otäckare blev det, tyckte Rashid.

“Ey, det e tvär läskigt här, mannen,” sa Rashid lite känsligt.

Hashem bara skrattade åt sin fåniga kompis.

“Ta det lugnt bror, vi är snart framme,” svarade Hashem och dunkade Rashid i ryggen.

Men plötsligt hejdade båda sig, för framför dem stod något de aldrig tidigare hade sett i skogen förut. Ett hus.

Huset var helt svartmålat utan ett enda fönster och trädgården var fylld av svartmålade och rödmålade äkta dödsallar.

Båda killarna rös men deras nyfikenhet tog över och de började gå fram mot ytterdörren, de hade helt glömt bort att de var på väg till fritidsgården.

“Ey Hashem, knacka på”, sa Rashid.

Hashem skakade på huvudet.

“Walla, jag vet inte om jag vågar,” svarade Hashem.

“Vem e det nu som är feg,” sa Rashid och knackade på.

Efter några få minuter slogs dörren upp, precis som om det vore värsta ovädret inomhus, och mitt i dörren stod en dam.

Damen såg ut att komma från 1800-talet. Hon hade brunt fluffigt 80-tals hår, en grön sidenklänning med stora gröna puffärmar och ett par svarta klackskor.

Damen log ett kusligt leende.

“Jag hade förväntat mig att ni skulle komma pojkar,” sa Damen och log.

Rashid var den första som vågade säga något.

“Ey, vem e du och varför har du väntat på oss?” frågade han.

Damen log det där oroväckande leendet igen.

“Mitt namn är Stina och välkomna till mitt enkla hem,” svarade Stina och släppte in de två förvirrade killarna.

När Rashid och Kashem klev in i damens hus var det som att kliva rakt in i en fantasivärld.

Väggarna var målade med olika psykedeliska färger, gardinerna var grönmålade, det låg likkistor i varje hörn och hyllorna var täckta av dödsallar.

Damen släppte in killarna i sitt vardagsrum.

“Tag plats pojkar, jag går och kokar lite körsbärste åt oss, ni kan äta mina egna sockerkringlor så länge,” sa hon och gick iväg.

Hashem kände hur det vattnades i munnen på honom, det gjorde Rashid med.

De två killarna åt som aldrig förr och efter en stund var dem mätta och belåtna.

“Walla, den där kvinnan e schysst,” sa Rashid och log.

“Jag håller med, mannen,” svarade Hashem och tog en tugga till av sin kringla.

Plötsligt kom Stina tillbaka med en bricka med tre koppar te i.

“Njut nu pojkar, för efteråt tror jag att ni kommer vilja ta en tupplur,” sa hon.

Ingen av killarna förstod vad hon menade men drack artigt upp sitt teet. Då hände det där lite skumma... Både Rashid och Hashem kände sig väldigt trötta och yra och efter några få sekunder hade de båda somnat pladask på golvet.

Ingen av de visste hur det hade hamnat där men när det vaknade satt dem fastbundna på varsin stol i ett kök.

“Jag mår tvär illa, vad hände?” frågade Hashem.

“Inte vet jag, mannen, allt blev bara svart” svarade Rashid och försökte bryta sig loss från repen, men det hjälpte ju föga.

Plötsligt kom Stina tillbaka. Hon hade på sig ett par stora runda glasögon och i famnen höll hon i en enorm röd bok. Boken såg ungefär ut som en klassisk sagobok.

“Förlåt att ni är bundna pojkar, jag ville inte alls göra det egentligen,” sa hon.

“Walla du är sjuk! varför har du bundit oss?!” frågade Rashid ilsket. Stina svarade inte på hans fråga, istället satte hon sig ner vid en stol och slog upp den stora röda boken, sedan rättade hon till sina glasögon.

“Jag skulle vilja berätta några sagor för er innan ni tyvärr lämnar huset, alla sagorna är helt och hållet verkliga och dom handlar alla om någonting ni pojkar säkert känner till, nämligen förorterna här i Göteborg. Stina öppnade den röda boken och slog upp första kapitlet.

Rashid och Hashem kunde inget annat än att lyssna.

“Den första sagan handlar om en tjej som får lära sig att naivitet kan bli riktigt farligt,” sa Stina och började läsa ur kapitlet i boken.

Sagor från betongen

Den lila mobilen

Kunde den här dagen bli bättre?!

Inte enligt Esin Sadik i alla fall för idag skulle hon åka till Elgiganten och köpa en splitter ny mobil.

Visserligen var hon 19 år och hade bra tålamod men inte dagen innan, hon kunde bara inte släppa tanken på sin nya mobil.

“Walla, idag ska bli en galen dag!” tänkte hon för sig själv när hon satte sig upp i sin säng.

Hon drog på sig sin svarta topp, sin svarta Holliesjacka, sina vanliga vita jeans och sina svarta strumpor. Sedan gick hon in till badrummet och rättade till sitt svarta vågiga hår. När Esin ska rätta till sitt hår så kan hon stå i flera minuter men inte idag.

Hon gick ner till köket och skulle precis äta en god frukost när hennes mamma kom in.

“Godmorgon!” sa Esins mamma glatt.

Esin tittade upp från sina frukostflingor och log.

“Godmorgon skatt!” sa Esin, för enligt henne var hennes mamma den finaste kvinnan i hela Biskop.

“Du kommer inte långt med smicker,” sa Esins mamma och flinade lite.

Esin hade inte så mycket mer att säga, för nu skulle hon dra till stan.

Hon drog snabbt på sig sina stövlar och klev ut.

Solen sken och inte ett enda regnmoln syntes på himlen fastän det var en tidig höstmorgon.

Esin travade ner till spårvagnshållplatsen och hoppade på spårvagn nummer 6, för den gick snabbt ner till Nordstan.

På spårvagnen mötte hon sin pojkvän Aymar.

Esin blev röd i ansiktet.

“Sho sötnos!” Sa Aymar och log.

Esin log tillbaka.

“Vart ska du?” frågade Aymar plötsligt.

“Jag ska ner till centrum och köpa en ny mobil för min gamla är skit, kanske ska dra till systemet sen,” förklarade Esin.

“Nice! Förresten, vill du ses i helgen? ska ha en galen fest med mina vänner vore roligt om du var med, sötnos,” sa Aymar med en charmig röst.

Esin blev alldeles till sig och tackade ja hundra gånger.

Paret sa farväl till varandra och gick skilda vägar för nu hade Esin äntligen anlänt till Nordstan.

Oj, hela köpcentret var nästan helt tomt, inte en enda människa syntes till fastän det var Lördag.

Men Esin tyckte det var bra, nu var det säkert inte långa köer i mobilbutiken.

Hon bestämde sig för att köpa en Pepsi och ett wienerbröd innan hon gick och kollade efter en splitter ny och vacker mobil.

Sagt och gjort.

Hon klev in i den lilla mobil butiken och hittade nästan direkt en fin mobil.

Det var en ovanligt stor Iphone 8 med fint lila glitter runt det lila skalet.

Esin fick stora ögon.

“Du ska bli min!” sa hon med tindrande ögon.

Hon plockade försiktigt upp mobilen och gick fram till disken.

Då hände det lite underliga och som fick Esin att ana ugglor i mossen.

Expediten tittade först på mobilen och blev likblek i ansiktet, sen tittade han allvarligt på Esin.

“Är du helt säker på att du vill ha den där mobilen?” sa expediten.

Egentligen är den inte till salu utan bara ett konstverk, jag skulle inte köpt den om jag vore du.”

“Så klart jag vill ha den, annars skulle jag väl inte plockat upp den,” sa Esin.

Expediten tittade forskande på henne, sedan log han.

“Så klart du ska ha den! Va dum jag är, du kan få rabatt på den, den kostar egentligen 3000 men du kan få den för en tjugolapp,” sa Expediten glatt.

Esin förstod ingenting, varför kändes det som om expediten ville bli av med den? Den var ju helt perfekt.

Esin betalade och åkte hem.

Väl hemma var det dags att börja använda den.

Hon satte i batterierna, slog in pin och puk koden och vips, startade mobilen.

Esin bestämde sig för att ringa sin kompis Annika, för att se så att allting

funkade.

Hon slog in Annikas nummer och klickade på den gröna ringknappen.

Först hördes ingenting men efter en stund svarade Annika.

“Morsning! Det är Annika, vem talar jag med?” sa Annika med sin vanliga mjuka röst.

Annika var den enda av Esins kompisar som var svensk.

“Hej det är Esin! Hur mår du? Jag hade en fråga, Skulle du vilja...”

Mer hann Esin inte säga för helt började mobilen brusa och ett obehagligt skratt ekade i telefonen, men det var inte Annikas skratt.

Det mystiska skrattet blev bara högre och högre, till slut var det så högt att Esins öron började nästan blöda.

Detta gjorde Esin väldigt rädd, sen blev allt tyst i mobilen.

“Hallå? Annika? Är du där?” frågade Esin försiktigt.

Ingen svarade.

Plötsligt klickade det till i telefonen och den stängde av sig.

Esin skyndade sig att sätta på den. Efter vad som kändes om flera jobbiga timmar startade den.

Då fick hon se något förskräckligt.

En bild hade skickats till Esin men hon hade ingen aning från vem.

Det var bild på Annika som låg på sitt golv i sitt rum med flera blodiga rivmärken över hela kroppen och huvudet, precis som om hon hade blivit anfallen av en ett rovdjur.

Annika låg alldeles stilla och rörde inte en muskel.

Esin blev vit i ansiktet, hon visste inte om hon skulle skratta eller gråta. Till slut rann en tår ner för hennes kind.

“Stackars Annika,” sa hon tyst för sig själv.

Plötsligt plingade det till igen i mobilen, det var ett meddelande från samma mystiska person som skickat bilden.

Det var ett textmeddelande.

“Kolla bakom dig”, stod det i meddelandet.

Esin vände sig oroligt om men såg överraskat ingen eller ingenting, allt var som vanligt.

Esin drog en lättad suck, men så kom hon ju ihåg att Annika var död.

Esin slängde sig på sängen och grät hjärtskärande.

Hon bestämde sig för att gå ner och berätta dem hemska nyheterna för sin

mamma.

Men hennes morsa var ingenstans.

Esin ropade och hojtade men fick inget svar.

Till slut bestämde hon sig för att gå till vardagsrummet för Esins mamma älskade att kolla på drama serier på eftermiddagen. Och mycket riktigt, där satt hennes mamma framför en brusande TV.

Men just som hon skulle närma sig sin mor ringde telefonen på nytt.

Esin svarade men allt hon hörde var samma kusliga skratt som förut.

Nu blev Esin riktigt orolig, vad var som hände?!

"Vem är det?! se till att svara din fegis!" väste Esin irriterat.

Hon fick inget svar nu heller.

Hon slängde ilsket på luren och återvände ner till sin mamma. Då fick hon se att hennes älskade mamma låg död på precis samma sätt som Annika. Esin andades snabbare och snabbare och snabbare och tårarna sprutade. "Vad är det som händer egentligen?!", tänkte hon panikartat. Just som hon stod där ringde den förbaskade mobilen igen.

Den här gången hördes en röst i mobilen.

"Det var ditt fel, tack vare dig är din mor och din bästis död, och det finns inget du kan göra åt det," sa en mystisk men en elak röst.

"VAD HAR DU GJORT MED MIN MAMMA OCH ANNIKA DITT MONSTER?!!!", skrek Esin ursinnigt.

"Du är så naiv Esin, det var du som köpte mig, du skulle ha lyssnat på expediten, nu har jag kontrollen, jag är din gud nu! sa mobilen med en hotfull röst."

Då förstod äntligen Esin varför expediten velat bli av med mobilen. Mobilen fortsatte prata.

"Du är min nu Esin, det finns så många själar att leka med men så lite tid, och din själ är nu min!" sa mobilen och slogs av.

Det sista Esin såg var bilder på avlidna folk och en av dem var på ingen mindre än henne själv...

Rashid och Kashem satt alldeles stilla med stora ögon. Rashid ville genast gå, han var rädd. "Walla, jag vill gå nu," sa Rashid förskräckt. Stina tittade på honom.

"Vi har tre sagor kvar mina gossar och jag låter er inte gå förrän ni har hört dem alla, det kom vi överens om om ni mins," sa Stina hårt.

Kashem som hade suttit tyst öppnade munnen.

"Den här sagan var skitbra, jag vill höra mer!" sa Kashem.

Rashid blängde surt på sin kompis, men Stina log.

Hon rättade till sina glasögon och drack en skvätt av sitt te, sen slog hon upp den stora boken på nytt.

"Nästa saga handlar om att den som gräver en grop åt andra faller ofta i den själv," sa Stina och började läsa.

Kashem satt ivrigt och hörde på men Rashid förstod att de måste ta sig ut därifrån illa kvickt, den här excentriska damen var det något riktigt skumt med.

Sagor från betongen

Statyn

“Ja må hon leva, ja må hon leva!” hörde Lisa Almbäck sin familj sjunga utanför hennes rum.

Lisa visste redan att idag var hennes födelsedag, hon fyllde 13 år, jippi!. De tidigare dagarna i skolan hade Lisa inte kunnat tänka på något annat än sin födelsedag, hon hade till och med lyckats strunta i att hon blev kallad sitt fula öknamn “Fis-Lisa” av den elaka Valentina Novak i sin klass.

Lisa bodde i fin liten lägenheten i norra Angered, nära Hjällbo.

Lisa hade länge planerat vad hon skulle önska sig och allra mest önskade hon sig en fin staty.

Ända sedan Lisa hade varit ett dagisbarn hade hon visat intresse för estetisk saker. Hon älskade till exempel att måla tavlor precis som Leonardo Da Vinci, hon älskade att rita, skriva böcker men allra mest älskade hon att skapa egna statyer av keramik.

Hennes mamma, pappa och lillasyster öppnade dörren och klev in, i handen höll hennes mamma en stor prinsesstårta och hennes pappa höll i ett stort paket.

“Grattis på födelsedagen gumman!” sa hennes mamma och räckte över tårtan. Lisa blåste snabbt ut alla ljus.

“Vad önskar du dig?” frågade Lisas lillasyster.

“Det säger jag inte.” svarade Lisa hemlighetsfullt.

“Då är det väl dags för ditt paket,” sa Lisas pappa och räckte övet den stora röda presenten.”

Lisa slet ivrigt upp paketet och när hon var klar fick hon stora glada ögon. I paketet låg en stor fin staty.

Statyn föreställde en medeltida gycklare. Gycklaren hade en mössa med bjällror av sten, en fin dräkt, ett par stora skor och den hade ett stort leende på läpparna.

Lisa döpte statyn till Herr Glad.

Lisa tackade sina föräldrar och syster minst tusen gånger.

När det var dags för frukost ställde hon statyn på hyllan där hon hade

fullt av andra statyer.

Lisa var nu själv hemma för hennes föräldrar var tvungna att gå tidigt till jobbet och henne syster skulle till dagis.

När Lisa som bäst satt och åt sina flingor tyckte hon att hon hörde fnitter komma från sitt rum fastän hon var ensam hemma.

Hon bestämde sig för att gå och inspektera.

Men när hon anlände till sitt rum var allt tyst.

“Jag inbillar mig väl bara,” tänkte Lisa och gick och gjorde sig redo för skolan.

När hon anlände var det fullt av ungar på skolgården, de flesta spelade basket eller fotboll.

Lisa visste att idag skulle de ha bild, Lisas favorit ämne.

På bildlektionen gjorde hon en kompis till gycklar statyn, en kvinnlig gycklarstaty som liknade Harley Quinn från Batman.

När hon kom hem och klev in i sitt rum upptäckte hon att det var röda vattenfläckar på mattan.

Hon tittade för att se var de mystiska röda vattnet kom från, och till en hennes överraskning verkade vattnet komma från Herr Glad.

Lisa tyckte att vattnet liknande äkta blod, det skrämde henne lite. Lisa gick snabbt och hämtade en handduk från badrummet och tvättade av Herr Glad, sedan placerade hon Fröken Glad bredvid Herr Glad.

“Dom är så söta tillsammans,” sa Lisa och log för sig själv.

Efter ett par timmar kom Lisas mamma, pappa och lillasyster hem. Hennes pappa gick genast och lagade kvällsmat.

“Så Lisa, hur har du och Herr Glad haft det?” Frågade Lisas pappa och log.

Lisa log tillbaka.

“Vi har haft det finemang, Herr Glad är det bästa statyn i hela Angered!”

Svarade Lisa glatt.

Men just som hon hade sagt det hördes en stor smäll från Lisas rum.

Hela familjen hoppade till.

“Vad i hela glödheta tusan var det där?!” sa Lisas pappa chockerat.

“Jag vet inte, jag går och kollar,” svarade Lisa.

Lisa gick in i sitt rum, sen hördes ett förtvivlat tjut från henne.

På golvet låg Fröken glad i tusen små keramik bitar, hon var totalt sönder.

“NEEEEJ, mina fina staty som jag gjorde idag!” skrek Lisa förtvivlat.

Hennes mamma och pappa kom rusande och fick se allting.

“Det var verkligen tråkigt gumman, det var en fin staty,” sa Lisas mamma och kramade och sin gråtande dotter.

“Var inte ledsen, du kan ju alltid göra en ny staty,” sa Lisas pappa uppmuntrande, men det hjälpte ju föga, för Lisa ville vara ledsen.

Lisa sopade dystert upp bitarna och gick och lade sig, hon var alltför sorgsen för att vara uppe.

Hon släckte lampan och somnade.

Mitt i natten vaknade hon av att ett skratt.

Skrattet lät som en blandning mellan ett barnskratt och ett clownskratt.

Hon satte sig yrvaket upp och fick se att Herr Glad satt vid dörren.

Lisa hade ingen aning om hur han hade hamnat där, hon var bombsäker på att hon hade satt honom på hyllan tidigare.

Hon drog på sig sin pyjamas och ställde tillbaka Herr Glad på hyllan och gick och lade sig igen.

Nästa dag vaknade Lisa av att henne syster skrek.

“Vad har hänt?!” ropade Lisa och sprang in till sin systers rum.

Lisas syster satt och grät och hon hade fått två mystiska blåmärken på sin arm.

Lisas mamman var i full färd med att hämta bandage och plåster.

Då såg Lisa något inne i hörnet i sin systers rum, i hörnet låg ingen mindre än Herr Glad och statyns ögon hade ändrad färg från gröna till gula.

Nu var Lisa helt säker på att det var något skumt med Herr Glad och hon plockade upp honom och slängde ner statyn i källaren, därefter låste hon dörren och gick till skolan.

Den här dagen i skolan var rena mardrömmen, hon hade en migränvärk som aldrig förr.

Hon rättade till sin släta hästsvans och tog sig för huvudet.

“Har jag migrän?! Nej, nu var jag dum, jag har aldrig haft migrän i hela mitt liv, men var sjutton kommer smärtan från då?!” tänkte Lisa irriterat för sig själv.

Det var det sista Lisa han tänka innan allting blev svart. Det sista hon hörde var rösten från hennes panikslagna klasskamrater.

Valentina var det enda som skrattade.

När hon vaknade låg hon hemma i säng och det hade helt plötsligt blivit

natt.

“Otroligt, har jag drömt allt eller?” sa Lisa högt för sig själv.

Men hon hann inte tänka så mycket på det, för i hörnet av sitt rum satt en mörk skepnad.

Lisas hjärta dunkade snabbare och snabbare och hon började kallsvettas. Hon reste sig upp ur sängen och närmade sig den mystiska silhuetten. Hon lyste med sin mobil ficklampa och där i hörnen satt ingen mindre en Herr Glad och statyns ögon hade ändrat färg igen till illröda.

Plötsligt! som ett blixtnedslag kom smärtan i hennes huvud tillbaka och hon tyckte att hon hörd statyn skratta, ett dovt och elakt skratt.

Sen slocknade allt igen.

När hon vaknade upp visste hon inte var hon var, men hon låg tydligen vit säng, i ett vitt rum som var fyllt av doktor redskap.

Hon märkte också att hon inte kunde röra sig.

Det tog inte lång tid innan Lisa förstod att hon låg i en sjukhussäng.

Plötsligt öppnades dörren och en kvinnlig sjuksköterska klev in.

“Var är jag?” frågad Lisa fastän hon visste självklart att hon var på sjukhuset.

“Ta det lugnt min Lisa, du är i goda händer,” sa sköterskan

“Var är mamma, pappa, och min syster?!” frågade Lisa förskräckt.

“Du har legat i en djup koma i fyra år efter att du trillade från trädet och slog huvudet i den där stenen i skolan, du har ingen mamma eller pappa, du har bott hos en fosterfamilj. i hela ditt liv,” förklarade läkaren.

Lisa satt tyst, och sedan drog hon en lättnadens suck, allt var alltså bara en dröm, hurra!

“Du ska få komma hem idag, en ambulans väntar på dig där ute,” sa sköterskan och log mjukt.

Och mycket riktigt, efter en stund satt Lisa ambulans på väg hem till sina fosterföräldrar.

Hon tittade ut från bilrutan.

Då fick hon se Herr Glad stå och vinka till henne på en gräsplätt, statyn log glatt.

Lisa satt tyst, sen flinade hon lite, sen började hon gapskratta.

Hon skrattade och skrattade som aldrig förr, hon skrattade så hon knappt kunde andas.

Hon insåg att hon skulle få leva kvar i sin dröm och hon skulle aldrig skulle komma därifrån, det var bara att acceptera sitt öde...

Rashid satt och skakade, sagorna blev bara mer och mer obehagliga tyckte han.

Men Kashem satt och njöt och drack lugnt sitt te.

“Hon är ett proffs på att berätta sagor, walla,” sa Kashem.

Rashid gav honom en allvarlig blick.

“Bror, vi måste ut härifrån, jag liter inte på den här damen, kolla på hennes ögon,” viskade Rashid i smyg och pekade.

Stinas ögon hade ändrat färg till blodröda och Rashid tyckte han kunde se att hennes tänder hade blivit vassare.

Nu förstod äntligen Kashem att de måste därifrån och det kvickt!

“Så mina gossar, har i lärt er något?” frågade Stina lugnt.

Rashid nickade.

“Kan vi få bli fria nu?” Frågade Rashid skrajset och började längta hem.

Stina skakade återigen på huvudet.

“Vi hade en deal, jag har två sagor kvar, ni får gå när jag har läst dem.”

Svarade Stina och började på den tredje sagan.

Sagor från betongen

Blodtörst

“Il court, il court, le furet,” sjöng Maria glatt medan hon pyntade sitt vardagsrum med konfetti, ballonger, serpentiner, girlanger och annat festligt.

Idag var en mycket speciell dag, för 30 åriga Maria Cerci skulle ha en stor fest med sina nära och kära. Nästan hälften av alla hennes vänner i Bergsjön där hon bodde var inbjudna.

Hon skulle fira att hon hade just blivit gift med en stilig man som hette Reza.

Tidigare hade Maria vart singel men hon mötte Reza när hon var på en karaokebar och sjöng en kväll med några vänner. Hon såg honom och det blev kärlek vid första ögonkastet, för Reza blev också genast kär tillbaka. Maria gick in i badrummet och fixade till sitt långa svarta hår och satte upp det i en fin, slät och stor bulle i nacken, sedan satte hon ögonskugga på ögonen och till sist satte hon på rött läppstift.

“Åh, vad den här kalaset ska bli bra! Tänk att mina vänner och familj från Turkiet kommer, det kan inte bli bättre än så här!” sa Maria glatt till sig själv medan hon sminkade sig.

Sedan gick hon iväg till köket för att förbereda den stora bröllopstårtan. Det var en stor bakelse med massvis av marsipan, grädde, kakor och frukt.

När klockan blev 6 på kvällen satte sig Maria framför sin TV och kollade på kvällsnyheterna.

Just den här veckan hade det hänt något fruktansvärt i Bergsjön flera gånger, flera vuxna och ungdomar hade hittats döda på grund av en kraftig blodförlust.

Som om det inte var illa nog så hade alla offer fått två djupa bitmärken vid sina halsar och nackar, men märkena var för djupa för att komma från en hund eller annat djur.

De på nyheterna tipsade tittarna om att stänga sina fönster och låsa alla dörrar, innan den blodtörstiga gärningsman slog till igen.

Maria gick genast och låste alla dörrar och stängde sina fönster, sedan gick hon lade sig, inte bara av trötthet, utan också av rädsla.

Dagen därpå började underbart.

Solen sken, blommor blommade, fåglar kvittrade och det var dags för kalas! Maria studsade upp från sängen och drog på sig sina festkläder och klackskor.

Sedan gick hon och satte upp sitt långa svarta hår i den där fina låga bullen, precis som hon gjorde igår.

När allt var klart åt hon en härlig frukost som bestod av syltmackor och Yoggi Yoghurt med smak av banan.

Sedan, var det bara att vänta, och vänta, och vänta på att hennes vänner och släkt från Turkiet skulle komma.

Plötsligt ringde det på dörren och Maria gick genast och öppnade.

Och precis som hon hade räknat ut, där stod henne släktingar.

Det konstiga var att de bara var två fastän hon hade bjudit in 20, men det allra konstigaste och lite läbbiga var deras illröda lysande ögon.

“Hej!” sa Maria och försökte låta artig.

“Hej,” svarade Reene som var Marias moster... eller var det moster Reene?

“Hoppas vi inte kom för tidigt,” sa Marias morbror Emir.

Maria skakade på huvudet.

“Det är helt lugnt! Men var är alla andra?” frågade Maria.

De tre släktingarna vred på sig.

“De kunde inte komma för de är sjuka,” svarade Reene med en dyster röst.

“Åh, det gör inget, jag bjöd ändå in alldeles för många, kom in, middagen står framme på bordet.” sa Maria och släppte in sin morbror och moster.

Direkt när de klev in kände Maria en stark och konstig lukt.

Det luktade som en blandning mellan blött hår, kokande olja och gammal potatis.

“Vilken konstig doft, det luktar ju helt avskyvärt,” tänkte hon.

När alla tre hade satt sig ner vid bordet började Maria att ställa fram tallrikar och andra bestick, det hade hon glömt att göra dagen innan.

Hennes släktingar satte sig artigt ner och nu kunde måltiden börja, men Maria kunde inte släppa tanken på att hennes morbror och moster hade röda ögon, det kändes inte helt normalt liksom.

“Vill ni ha cider eller vin?” ropade Maria ut från köket.

“Det är lugnt, vi har eget vin,” svarade Reene tillbaka.

“Vill ni ha räkor till salladen?” ropade Maria återigen, men den här gången fick hon inget svar.

Efter ett tag kom Maria tillbaka och satte sig vid bordet.

Renee och Emir fyllde sina glass med rött och lyxigt vin, åh vad Maria blev sugen.

“Det där vinet ser alldeles utmärkt ut,” sa Maria.

Både Reene och Emir log.

“Det är det också,” svarade Emir.

“Får man fråga vad ni har fått tag på det?”

“Vi köpte det på en pizzeria” svarade Reen snabbt.

Maria avbröt och sa att man kan inte köpa vin på en pizzeria.

“Nej... Vi gjorde vinet... alldeles själva,” sa Renee och svettades i pannan.

Nu började Maria bli misstänksam, först ljuger hennes släktingar, sen äter dem som om de vore djur och dessutom har de röda ögon, något känns väldigt fel.

“Har ni hört om den förfärliga dödsfallen som har hänt här i Bergsjön under den här veckan?” frågade Maria.

“Ja det har vi, det var bara vår systerdotter som var lite hungrig,” svarade Emir med en mörk röst.

“De är inte mina släktingar, dem är två bedragare!” tänkte Maria förskräckt.

“Hmmm, det känns som om det fattas något.” sa Reene och stirrade på Emir. “Vadå älskling?” svarade han.

Det gick några sekunder, sedan tittade de på Maria med två lömska flin. Marias hjärta började dunka, och några svett droppar rann sakta ner för henne panna.

“Vad gör ni?” stammade hon.

“Vårt körsbärsvin är gott men något fattas,” svarade Emir och stirrade intensivt på Maria.

“Just det, vinet smakar bättre om vi lade till ytterligen en till ingrediens. Maria backade bakåt men Reene och Emir följde efter.

“V-v-v-v-ad saknas?” stammade Maria.

“DITT BLOD!!!!” väste Emir och Reene i kör.

Plötsligt med ett elakt skratt kom ett stort dammoln och snurrade som en tornado runt Emir och Renee.

När dammolnet hade susat förbi, stod inte längre några snälla släktingar där utan två vampyrer i stället!

Dem var bleka med svart hår, crimsonröda ögon och en munnar fyllda av sylvassa huggtänder.

De två vampyrerna flinade ont mot Maria.

“IIIIIIIIIIII!!!” skrek Maria och sprang iväg, men tätt efter henne flög vampyrerna.

Det blev en vild jakt, först ledde Maria men Vampyrerna rusade som blixten och kom bara närmare och närmare.

Till slut fick de tag i Maria.

Den första vampyren satte tänderna i Marias ena arm.

Maria skrek av smärta och blod började forsa ut.

Den andra vampyren satte tänderna i hennes nacke.

Först skrek Maria ännu mer men till sist blev allt svart.

När Maria vaknade upp var allt otroligt nog som vanligt.

Maria pustade ut.

“Allt var bara en dröm.” mumlade hon lyckligt.

I med att allt bara hade varit en dröm så betydde det ju att hon inte hade haft sitt kalas än.

Det ringde på dörren och där stod hela hennes släkt vänner och familj. Men när Marias yngsta kusin fick se Maria skrek han till och det gjorde även de andra släkterna.

På en mikrosekund hade alla släktingarna rusat därifrån.

Maria förstod ingenting, varför blev alla så vettskrämda över att se henne?

Hon bestämde sig för att fira lite av sitt kalas själv, men av någon anledning var hon inte alls sugen på tårta eller räksallad, dessutom var hon trött och ville sova fastän det just hade blivit morgon.

När hon passare spegeln fick hon se det fasansfulla.

Maria hade nu fått röda ögon, spetsiga öron och en mun fylld av sylvassa och blodiga gaddar...

Vid det här laget hade Rashid nästan svimmat av rädsla, det hade Kashem också nästan gjort.

De två killarna försökte tappert slita loss repet som höll dem stilla, Stina satt och skrattade åt allt ihop.

“Vi måste härifrån bror! väste Kashem i Rashids öra.

Rashid nickade.

“Jag vet, mannen” väste Rashid tillbaka.

Det de inte visste var att Stina hade hört alltihop.

“Jag har en saga kvar, sen låter jag er gå,” sa Stina.

Hon rättade till sina glasögon för tredje gången.

Vid det här laget hade två obehagliga horn långsamt börjat växa ut från Stinas huvud.

“Den fjärde och sista berättelsen är min favorit! Den handlar om dagen då lidandet knackade på Hammarkullens port, HAHAAHAH!!!” skrattade Stina.

Kashem och Rashid blev ännu mer rädda men snart skulle dem få åka hem igen, det var i alla fall vad de trodde.

Sagor från betongen

Röda moln

Hammarkullefestivalen var i full gång och nästan alla barn, ungdomar och vuxna i Angered var där.

Musik spelades, dansörer dansade och alla hade hur roligt som helst, det brukar man ju ha när det vankas fest.

14 årige Asad hade tjatat hela veckan på sin pappa att få gå dit, men han hade svarat nej. Asad hade nämligen utgångsförbud.

“Pappa, du kan inte göra så här, det kommer guzzar dit, jag måste gå!” utbrast Asad.

Hans pappa skakade på huvudet.

“Om du inte hade gjort det där rackartyget tillsammans med Monika så hade du fått gå.” svarade Asads pappa med sträng röst.

“Schyyyyyysta!” vädjade Asad och gick ner på knä och knöt ihop sina händer framför sin far.

Asads pappa suckade.

“Jaja, du får väl gå dit ikväll men hör jag ett ord till om några dumheter har du satt din sista potatis!”

Asad blev genast på toppen humör.

“Tack! Jag lovar att bete mig, förresten, kan jag få lite parra av dig? skulle behöva det så jag kan köpa läsk där? frågade Asad.

Hans pappa log och började gräva i sin ficka.

“Ok, men använd pengarna väl och köp inte dricka för hela slanten.”

Svarade Asads pappa och räckte fram en hundralapp.

Asad tog glatt emot och gick in till sitt rum och gjorde sig i ordning för festivalen.

Han tog på sig sina bästa festkläder och sprejade till och med luktagott medel i sin mun. Asad var säker på att alla guzzar skulle bli kära i honom.

När allt var klart sa han hej då till sin pappa och traskade iväg mot Hammarkullefestivalen.

Men bäst som han gick där, körde en bil nästan över honom.

Asad slängde sig fort till höger och landade hårt på den kalla asfalten,
Han hann precis undan med livet.

Bilföraren sa inte ens ursäkta, utan bara körde vidare i raketfart, vilken
blådåre!

“Shit! Det där var nära ögat, jag kunde nästan ha dött!” tänkte Asad
chockat, men sedan fortsatte han mot festivalen precis som om inget hade
hänt.

Asad gick och gick i vad som kändes som timmar, han fattade inte hur det
kunde ta så lång tid att gå till Hammarkullen, han bodde ju bara några
kvarter bort.

När han slängde en blick upp mot himlen fick han se något märkligt, himlen
hade blivit svart och alla vita och fluffiga moln hade blivit röda.

Asad gnuggade sig fundersamt i ögon, drömde han?

Men han hann inte tänka på det så mycket för rätt som det var, var han
framme!

Precis som Asad hade räknat ut så var alla hans bästa kompisar där,
inklusive Monika och hennes kompis Lisa.

Asad hade varit förälskad i Monika ända sedan de gick på dagis, men det
skulle Asad aldrig våga erkänna.

Jo, nu tusan skulle han göra det! Han måste vara modig!

Asad tog två djupa andetag och gick fram till tjejerna.

“Hej Monika och Lisa!” sa Asad glatt.

Tjejerna svarade inte.

Asad provade igen.

“Hej!” Ropade han lite högre men fick inget svar nu heller.

Asad kände sig en smula irriterad, varför ignorera de honom?

Han gick fram till Lisa.

“Shoo Lisa! Jag skulle behöva snacka privat med dig” sa Asad och log.

Då hände det mystiska.

“Hallå? Vem sa det där? Monika, det lät som någon sa mitt namn men
vem?” sa Lisa fundersamt.

“Jag vet inte, du inbillar dig bara säkert,” svarade Monika.

“Hej Monika, vilka fina kläder du har!” sa Asad.

Monika vände sig chockat om.

“Nu hörde jag någon säga mitt namn, men vem? Det lät som den en person som står nära mig men jag ser ingen,” sa Monika.

Nu började Asad bli lite smårädd.

“K-k-k-kan ni inte se mig?! Jag står ju precis bredvid er!” ropade han förtvivlat.

Asad såg hur Monika och Lisa började skaka.

“Vem pratar med oss?! Kom Lisa så drar vi till donken, jag börjar känna heebie jebies bara av att höra den här mystiska rösten!” Monika drog snabbt med Lisa långt bort från festivalområdet.

“Kan de inte se mig?” tänkte Asad.

Han gick runt festivalområdet och testade att prata med lite olika folk men han fick samma reaktion som han fick med Monika och Lisa, ingen såg honom överhuvudtaget.

“Vad är det som händer?!” sa Asad med en skrämd röst.

Han tog sats, sedan kutade allt han kunde bort från festivalen men hur mycket han än sprang, så kom han tillbaka till festivalen.

Asad hjärta dunkade som om elden vore lös och svetten ville inte sluta rinna.

Asad föll på knäna efter en stund av all utmattning.

Då fick han se att de röda molnen hade blivit tätare och tätare och flög runt som stora orkaner, precis som om det skulle bli ett regnväder när som helst.

Plötsligt var det som att allt släppte, han kunde äntligen få styrkan att resa sig upp och kuta vidare.

Asad sprang och sprang och till slut kom han hem.

“Pappa! Jag var med om något tvärläskigt på festivalen, ingen kan se mig!” ropade Asad när han slet upp dörren.

Hans pappa svarade inte.

Asad gick runt i huset och ropade, till slut gick han upp till sin pappas rum.

När han klev in i sovrummet fick han inte heller se sin kära pappa heller.

Asad kände att han var nära till gråten, han försökte tappert hålla in tårarna, men till slut gick det inte.

Asad kastade sig på sängen och grät som aldrig förr och tårarna ville inte sluta, dom bara fortsatte att forsa nedför hans kinder.

Asad slängde en sista blick ut genom fönstret för att se om hans pappa var

där, det var han ju förstås inte, men ute på gården fanns någonting annat. Asad trodde inte sina ögon först, han skyndade sig med att ta på sig sina skor och rusade ut på gården.

Dom röda molnen hade försvunnit men den mörka himlen låg fortfarande kvar som ett stort svart täcke i skyn.

När Asad anlände till gården fick han se att den var fyllda av många, många gravstenar som han aldrig hade sett förut.

Han gick fram till två utav dem och på den stod det "Vila i frid pappa" och "Vila i frid mamma".

När Asad vände sig om fick han se att på varenda gravsten stod det namn på alla de han kände och älskade, till och med hans älskling Monika. Asad skulle precis börja gråta igen när han upptäckte den sista gravstenen. Den gravsten var täckt av blod och det låg dödsallar runtomkring.

Asad skrek till när han såg vad som stod på den.

Där stod "Vila i fred Asad som omkom i en bilolycka."

Sagor från betongen

Avslutningen

Stina flinade och slog äntligen ihop den stora röda boken.

“Då var den här lilla sagostunden slut klar, hoppas nu ni har njut och lärt er något viktigt”.

Kashem och Rashid hade vid det här läget lyckat komma loss från repen som höll dem fast.

“Nu gittar vi fort som fan härifrån på tre, 1..2..3!!!” ropade Rashid och sedan började killarna springa allt vad dem hade mot utgången, men de blev stoppade av Stina som nu hade fått ett helt nytt utseende.

Hon såg inte längre ut som en fin gammal dam utan som en blodtörstig vampyr med svart hår och blekt skin.

“Ska ni redan gå pojkar? DET ROLIGA HAR JU JUST BÖRJAT!

HAHAHAHAH!!” Stina skrattade ont och knuffade ner killarna på golvet framför sig.

“Du lovade att vi skulle få gå, walla du är sjuk i huvudet!” ropade Rashid.

“Låt oss bara gå, vi lovar att inte streta emot.” sa Kashem med svett i sin panna.

Vampyrkvinnan slutade flina.

“Ni två skulle bli en perfekt måltid, men vad är för kul om inte kämpar emot? Då försvinner ju allt det roliga?” svarade hon och flyttade sig från dörren.

Då passade killarna på att springa ut.

“Vi ses igen pojkar, det lovar jag er!” ropade vampyrkvinnan argt efter dem men killarna var alldeles för rädda för att lyssna på hotet.

Nästa vecka var allt som vanligt igen och Kashem och Rashid satt och spelades FIFA på fritidsgården tillsammans med Kashems guzz, Valentina.

Skönt att allt är som vanligt igen mannen.” sa Rashid lättad.

Kashem skulle just svara när en av fritidsledarna klev in i spelrummet.

“Vi har fått en ny fritidsledare som vill säga hej till Kashem och Rashid” sa han.

“Vad trevligt, vad heter hen?” Frågade Rashid.”

Fritidsledarna log.

“Hon heter Stina och jobbar som sagoberättare!”

SLUT